

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVI.

V Ljubljani, 20. vinotoka 1893.

List 42.

Opatija trapiška Marija-Zvezda v Bosni.

(Dolje.)

V.

Južno-zapadno stran samostana in cerkve je obširno, lepo in jako vporabljivo „praktično“ razporedjeno poslopje, in to je: velekoristni, kerščansko-rimo-katoliški, sirotinskih dečkov zavod, vstav, izgojišče in šola.

Velikanska je deška obednica, mize so naokolo blizo sten razpostavljene, vsaka miza ima ob dveh straneh prostora za 8—12 dečkov, vsaki deček ima v mizi svojo miznico, v kateri se spravlja primizni brisač, mizni pertič in jedilno orodje. Ob prvi steni obednice je v sredini lep oltar s podobo na križu razpetega Jezusa, prijatelja otrok človeških in z milo-lepo podobo bl. Device Marije, pa tudi svetnikov Božjih. Neizrečeno prijetno in veselo videti je okolo miz vence cvetočih, čednih, prijazno-veselih, lepo obnašajočih se, živahnih dečkov, koji mirno, tiho, pa s slastjo uživajo tečno telesno hrano.

Pred in po jedi pa verno-pobožno, milo, le-poglasno, koralno opravijo molitve.

Prostorne, čedne in prijetne so deške spalnice, postelje so po verstah razdeljene, vsaka je jeden meter od druge oddaljena, postelniki, kreveti, so železni, da se merčes ne more zarrediti. Spalnice so zračne, čiste, in lepo, redno je postlano, celi dan se zračijo in prav snažne ohranijo. V spalnicah so domači — hišni lepi oltarčki s sv. britko martro, podobo visokosvete Marije Device in s slikami Svetnikov. V spalnicah gorijo vso noč nočne luči. Velike in lepe so sobane čveterorazrednih normalnih šol; malo-kje nahajajo se tako lepe in pripravne šolske klopi, kakor so tukaj. Spremaj v šolah je dve

stopnjici vzvišeno mesto, v sredini stoji učiteljska stolica, pri srednji stene je pa lep šolski oltar. Okolo po šolskih stenah so podučljive in pomenljive slike in mnogoverstni slikani šolski učni predmeti, predstave.

Velike in prijazne so sobe, po kojih bivajo dečki med šolskim časom v zimi, deževnem in slabem vremenu; v teh sobah opravljajo razna dela in ob določenih časih imajo poštene, vesele in koristne igre in zabave, veselice. V zavodu sirotnih dečkov je krojačnica, v kateri se dečkom izdeluje, popravlja in kerpa obleka: shrambe za perilo, za gornjo obleko in obuvalo. V koncu poslopja je lepa deška bolnišnica. Dečki so po starosti, pridnosti, razverstnosti in po zmožnosti umno razdeljeni po razredih in skupinah. Verhovno oblekoma vsaki čvetero: letno — poletno za delavnike in praznike, istotako zimsko sukneno obleko delavniško in prazniško.

Ves čas dneva in noči imajo modro razdeljen za molitve in službo Božjo v cerkvi, po petkrat dobijo jesti telesne tečne hrane, čas za v šoli, opravila šolskih nalog, ročna telesna dela, igre, sprehode, razne duhovne in telesne vaje in razveseljevanja, nočnega počitka in spanja imajo 10—11 ur. Nikedar niso sami puščeni, vedno so pri njih redovniki učitelji in odgojitelji, pazniki in voditelji. Dečki imajo izven samostanskega obzidja sprehajališčne in razveseljevalne vertove in gaje; tam stoji v gaju kapela deviške Božje Matere Marije, v kateri o prostem času, opravljajo prostovoljne pobožnosti. Imajo svoje kopališče z merzlo vodo po Kneip-ovem predpisu. V lepih mostovžih in hodiščih deškega zavoda so razpostavljene sveto-ganljive in razno dobro podučljive slike, v enem hodišču imajo svoj sv. križev pot. Sirotinskih dečkov vstav

Marije-Zvezde ima vodja, „direktorja,“ duhovnega vodja ali „spirituvala,“ učitelje, gojitelje, paznike in voditelje. v za to najzmožnejše, sposobnejše, izversne, vestne, očetovsko-materno ljubeče in skerbeče menihe — redovne sinove sv. Bernarda — trapiste. O, koliko je pri tej človeški mladini tukaj treba dela, opraviha, skernosti, truda, darežljivosti, čuvanja, nadzorovanja, modrosti, previdnosti, ljubezni, milobe, resnosti in strogosti, sterpljivosti in iskrenosti, da se izgojijo in vposobijo iz njih pravi korenjaški kerščansko-katoliški, pridni in delavni mladenči in možje, v lepoto in blagor Cerkvi in deržavi, v korist časno in večno. In za vse to se trudijo in delujejo pri sirotnih dečkih ti verli Marijini — Bernardovi menihi — Trapisti. (Dalje nasl.)

Cerkveno leto, ali letni sveti časi in dnevi.

Spisal Ivan Komljanec.

Četerto poglavje.

(Dalje.)

Binkoštna doba.

§. 37. Praznik posvečenja cerkvá.

Običaj, poslopja in prostore, bogoslužju namenjene, posvečevati, sega celó v predkerščanske čase. Poznali so ga judje in pogani. Jakob je mazilil ter posvetil kraj, kjer se mu je bil prikazal Gospod; Salomon tempelj, ki ga je bil sozidal v Jeruzalemu. Znano je, da so tudi pogani svoje gaje in mališka svetišča po svoje blagoslavliali. Feničanje, Sirci, Gerki in Indijani so mazilili z oljem kamene in podobe, katere so jim bile svete, in Rimljanje so imeli svoje posvečevanjske praznike. Iz prvih treh stoletij sicer nimamo dokazov, da bi bili tudi kristjanje posvečevali svoja svetišča; a gotovo so se taka posvečevanja veršila zavoljo takratnih hudih časov na tihem, in se niso zapisala, da ne bi prišla na znanje sovražnikom sv. Cerkve. Ko pa je bila kerščanska vera proglašena za deržavno vero, obhajala so se posvečevanja hiš božjih po škofih slovesno in očitno. To spičuje Evzebij, ki omenja posvečevanja svetišč v Jeruzalemu (l. 335), in v Antiohiji (l. 341), ter s tem združenega slovesnega praznovanja. Praznik posvečenja cerkve je tedaj toliko star, kakor posvečenje samo. Tudi obletnica posvečenja se je zgodaj obhajala, in sicer v začetku isti obletni dan, ko je bila dotična cerkev posvečena. Imela je toraj v tej zadevi vsaka posvečena cerkev lasten praznik. Da bi se gledé časa za to praznovanje dosegla edinost, in se odstranile razne nedostojnosti, ki so se med ljudstvom čestokrat prigodile ob tem svetkovanji, določilo se je bilo najprej v nekterih škofijah, da se ima god posvečenja za vse cerkve ene in iste škofije praznovati eni in isti dan, t. j. na dan posvečenja cerkve škofijske. Tako je bil sklenil cerkveni zbor v Koloniji l. 1536, in te vredbe so se sčasoma poprijele tudi škofije po družih deželah. V ljubljanski škofiji se obhaja ta praznik za cerkve cele škofije tretjo nedeljo v mesecu oktobru.

Praznik posvečevanja cerkve je v mnogem oziru jako pomenljiv. Posvečena cerkev je dotični občini vir resnice, in zveličanskih milostij. — Vsem cerkvam iste škofije skupni praznik počituje skrivnostno vez, ki druží vse cerkvene občine v eno družino, ki ima svoje duhovno bivališče v eni cerkvi.

Ta praznik se je nekđaj obhajal z velikim zunanjim bliščem. Za to se še dandanes pri tej priliki cerkev okinča z zastavami. Med svetim opravilom se prižgó dvanajstere sveče, nahajajoče se po cerkvenih stenah na mestih, na kojih je bila cerkev maziljena. — Pomen godu odmeva po praznikovi osmini.

§. 38. Praznik vseh Svetnikov.

Že v prvih časih so kristjanje v svojem bogoslužji slavili spomin kerščanskih junakov — apostolov in mučencev. Ker pa ni mogoče, vsakemu svetniku posvetiti posebnega praznika, sklenilo se je že davno, vsem svetnikom v čast postaviti skupni praznik. Po spričevanji sv. Krizostoma se je ta praznik v iztočni cerkvi obhajal že v četrtem stoletji, in sicer, kakor je tam še zdaj v navadi, v nedeljo po Binkoštih.

V zatočni cerkvi je nastal še le pod papežem Bonifacijem IV (608—615). V Rimu je takrat stal krasni poganski tempelj, pantheon imenovan, ki ga je bil dal Marka Agripa vsem bogovom (malikom) v čast sozidati. Papež Bonifacij je prosil cesarja Toka, naj mu ta tempelj prepusti, da ga pripravi za kerščansko bogoslužje, ter posveti Devici Mariji in vsem mučencem v čast. Prošnja je bila uslišana, in papež je tempelj v ta namen 12. maja l. 609 posvetil. To je bil začetek našemu prazniku. Kedaj je bil postavljen v dan 1. novembra, o tem so menenja različna. Nekteri terdijo, da je ta dan v to določil papež Gregorij IV. v letu 834 ali 835, na prošnjo Ljudovika Pobožnega. Drugi pa terdó, da se je to zgodilo že pod papežem Gregorijem III., v letu 731. Gotovo je, da se je ta praznik v polovici 9. stoletja jel splošno obhajati. Od tega časa ima vigilijo in osmino.

S tem praznikom nas hoče sv. cerkev vnemati, da svetnike po reku: „čast, komur čast,“ častimo, njih priprošnji se priporočamo, in njih vzgled posnemamo. Ž njim se tudi sv. cerkev poveličuje, ker nam se po istem kažejo krasni sadovi kerščanskega življenja v najlepšem svitu. Proti koncu cerkvenega leta postavljen, kaže nam praznik vseh svetnikov poslednji namen našega življenja, namreč, naše lastno posvečenje.

§. 39. Spomin vseh vernih mertvih.

Za praznikom vseh svetnikov obhajamo v dan 2. novembra spomin vseh vernih duš. Pričetek tega praznika nam pripoveduje Merati tako-le: „Ako ravno so od početka sv. cerkve molitve in daritve vedno opravljali za vse, ki so umerli v družbi sv. cerkve, vendar ne izvemo, da bi bili očetje ali cerkveni zbori obhajali določen dan mertvim v spomin, ter darovali za nje molitve in daritve. Terdi se, da je Odilo, opat Klunjaški, prvi uvedel ta običaj v svojih samostanih leta 998, ter ukazal, da se ima v dan 2. novembra praznovati spomin v Kristusu počivajočih s psalmi, z milošnjo, posebno pa z daritvijo sv. maše. Ta običaj so papeži poterdili, ter ga

vstanovili po vseh cerkvah. Peter Damijan tudi pripoveduje, kaj je napotilo opata Odilona, da je vvedel omenjeno praznovanje. Neki iz Jeruzalema došli menih mu je pripovedoval, da je imel med potjo razne prikazni o tem, kako se dušam v vicah godi. Ko Odilo to zasliši, sklone takoj ukazati naš praznik.

Po vzgledu menihov Klunjaških so ga začeli obhajati tudi po družih škofijah. Razširil se je tako-rekoč sam po sebi, brez posebnih ukazov. Povsodi so ga sprejeli prav radi, in to je dokaz, da se je ž njim ustreglo pravi serčni potrebi.

Notranja podlaga temu prazniku je nauk o zvezi vojskovalne cerkve s terpečo. Spomin na umerle ima v nas poživljati ljubezen in hvaležnost do njih, ki naj se razodeva po dobrodelnih činih in blagih sklepih.

Bogoslužje 2. novembra se prične z večernicami za mertve, ki se opravijo že popoldne 1. novembra. Po končanih večernicah se grobovi pokropé z blagoslovljeno vodo. V dan praznika samega se opravijo urine molitve — jutranjice in hvalnice — za mertve, obhaja se slovesna črna maša s primerno propovedjo, grobovi se zopet pokropé, in odmolijo se mertvaške molitve.

Grobovi so ozaljšani s cvetličjem in gorečimi lučicami v znak ljubezni in prošenj, da bi umerlim svetila luč večnega življenja.

(Dalje nasl.)

Beseda o bratovščinah in pobožnih družbah sploh, posebej o rožnovenških.

„Vsi ti pa so bili enega serca in so stanovitno molili z Marijo Jezusovo Materjo in njegovimi brati.“
Ap. Dej. 1, 14.

Pomen in korist bratovščin.

(Dalje.)

Več kakor kedaj imamo dandanes bratovščin in pobožnih družb. Perva je pač kerščanstvo samo na sebi. In da bi nas vse prešinjal še tisti duh, kakor prve kristijane o katerih beremo v apostolskem dejanji: „Vsi ti pa so bili enega serca...“, skor bi bile nepotrebne še druge družbe in bratovščine, saj večinoma, ako ne vse pobožne družbe merijo na to, da se znova oživi ter vterdi duh pristnega kerščanstva. In ker se dandanes v tolikih okoliščinah našega zemeljskega življenja ta duh pogreša, ker je mnogo stanov, katerim proté raznovrstne nevarnosti, in je zopet toliko javnih in zasebnih potreb, da jim je mogoča pomoč le z združenimi močmi, zato je primérno, da ne rečem naravnost potrebno, da imamo dandanes res že veliko bratovščin in pobožnih družb, ki jih nikakor ne smemo prezirati, temveč nam je že nekaka sveta dolžnost, se jih po svojih okoliščinah vdeleževati ter kolikor moč jih pospeševati in podpirati.

Izmed teh ena najimenitnejših, ako ne prva, vsaj najbolj obsežna pa je prvotna bratovščina presv. rožnega venca, vstanovljena po sv. očetu Dominiku in po vsem svetu razširjena po njegovih tovariših, obdarovana s tolikimi prednostmi in duhovnimi dobrotami, kakor nobena druga ne. Sloveč benediktinski opat Frithemi († 1564) piše, da kolikor

je preblažena Devica Marija Mati Božja po zaslugah in svetosti povzdignjena nad vse druge nebeščane, toliko je vzvišena bratovščina Marijinega rožnega venca nad vse druge pobožne družbe. Že poveršni pogled na začetek, vsebino, moč in sad te zares božje molitve nas tega popolno prepričuje. Gledé na vse to in pa na stanje sv. Cerkve o naših dneh se ne bomo čudili, da se nam tako neprestano priporoča sv. rožni venec in njega bratovščina in družba od Papeža Gregorija XVI. pa do sedanjega tako slavno vladajočega sv. Očeta Leona XIII.

(Dalje nasl.)

Rožnovenška pesem.

(Za dr. Wittov napév, op. 45; 1845.)*

I. Del.

1. Svet rožni venec vesel
Naj serca vsa bi vnel:
Le za Boga živeti —
Na čast Družini sveti.

2. Obljubljen, prerok'van — Zveličar je poslan:
O hvaljen Jezus Kristus, — Marija in sv. Jožef!
3. Spočela D'vica Ga — Od svetega Duha:
O hvaljen Jezus Kristus — Marija in sv. Jožef!
4. Z njim Mati blažena — Zdaj k teti se poda:
O hvaljen Jezus Kristus — Marija in sv. Jožef!
5. Rodila v štal'ci Ga — Devica čista vsa:
O hvaljen Jezus Kristus — Marija in sv. Jožef!
6. Daruje v tempeljnu — Zdaj Božjega Sinú:
O hvaljen Jezus Kristus — Marija in sv. Jožef!
7. Iskala Ga tri dni — In našla v tempeljni!
O hvaljen Jezus Kristus — Marija in sv. Jožef!
8. Poj, zemlja in nebo — Poj vsaka stvar tako:
O hvaljen Jezus Kristus — Marija in sv. Jožef!
9. Tako naj se glasi — Zdaj in vse večne dni:
O hvaljen Jezus Kristus — Marija in sv. Jožef!

Sklep:

II. Del sv. rožnega venca.

1. Skrivnosti žalostne
Naj ginejo sercé:
Zveličarja ljubiti,
Za greh se pokoriti.

2. Od Mater, vzel slovo — V spomin dal Kri, Telo:
O hvaljen Jezus Kristus — In žalostna Mu Mati!
3. Za nas kervavi pot — Prelival je Gospod:
O hvaljen Jezus Kristus — In žalostna Mu Mati!
4. Za nas osramoten — Pregrozno bil stepen:
O hvaljen Jezus Kristus — In žalostna Mu Mati!

*) Izverstni napév za „O hvaljen...“ je res nekaj trojedini glasbeni venec, mikaven za najboljše zборе, po posamnih oddelkih pa tudi za priproste zборе. (Cerkv. glsb. I. 1885.) J. T.

5. In s krono ternjevo — Za nas ga kronajo:
O hvaljen Jezus Kristus — In žalostna Mu Mati!
6. Za nas noseč je Križ — Pot kazal v paradiž:
O hvaljen Jezus Kristus — In žalostna Mu Mati!
7. Za nas na križu umerl — Je vsem nebó odperl:
O hvaljen Jezus Kristus — In žalostna Mu Mati!

Sklep:

8. Poj zemlja in nebo — Poj vsaka stvar tako:
O hvaljen Jezus Kristus — In žalostna Mu Mati!

III. Častiljici del sr. rožnega venca.

1. Kdor z Jezusom sveto — Živi terpi voljno,
Ž Njim pojde v večno slavo, — V nebeško očetnjavo.
2. Iz groba tretji dan — Je vstal s častjo obdan:
O hvaljen Jezus Kristus — In blažena Marija!
3. Častito šel v nebo — Za nas tam Srednik bo:
O hvaljen Jezus Kristus — In blažena Marija.
4. Poslal Tolažnika — Je svetega Duha.
O hvaljen Jezus Kristus — In blažena Marija!
5. Častito vzel v nebo — Je Mater ljubljeno.
O hvaljen Jezus Kristus — In blažena Marija!
6. Ji večno krono dal — Ž Njo bode kraljeval.
O hvaljen Jezus Kristus — In blažena Marija.
- Sklep:
7. Poj zemlja in nebo — Poj vsaka stvar tako:
O hvaljen Jezus Kristus — In blažena Mu Mati!

Vsakomesečna ali večkratna spoved.

Sv. Frančišek Hieronim, ki je živel pred 200 leti in ki je bil l. 1839 proglašen za svetnika, dobil je od svojih prednikov nalog, misijonariti v Napolju. Ta misijon pa je bil v tem, da je vsak mesec povabil vernike k mizi Gospodovi in jih na to pripravljaj. Vsak mesec obrnil je v to devet do deset dni.

Šel je iz ulice v ulico, povsodi imel kratek ognjevit govor in končal z besedami: „Pristopite, otroci, k angeljskemu Kruhu!“ V teh nagovorih ni nikedar pozabil slaviti presv. Marije Device in opominjati na Marijino mogočnost in usmiljenje. Zbiral je krog sebe otroke, učil jih častiti presv. Devico Marijo, in jih je izročeval pod njeno varstvo in brambo.

Kedar je prišel dan skupnega sv. Obhajila, prišlo je dostikrat 15—20.000 vernikov v cerkev, v pesmih proslavljajoč Jezusa in Marijo. Hitel jim je naproti, sprejel jih pri vratih s priserčnim veseljem in odločil vsaki trumi posebno mesto. Pri vsem svojem trudu, katerega je imel, občutil je največje veselje nad otroci, ki so prišli s cvetličnimi vencami na glavi, katere so potem poklanjali Jezusu in njegovi presv. Materi Mariji. Ob taci prilikah solzil se je večkrat od veselja. Kedar je bila vsa množica v redu, pokleknil je v sredi cerkve, molil jim naprej in jih opominjal, da naj z največjim spoštovanjem pristopijo k mizi Gospodovi in prejmejo s častjo hrano nebeško. Tako je delal skozi štirideset let vsak mese c.

Ti pa ljubi vernik, zapomni si ta nauk in spolnui ga, ako ne v družbi, pa osebno; s tem se ložej obvaruješ pohujšanja in zapeljevanja sedanjega tako močno nevarnega časa. Posebno vi božji biserji, blagi mladenči in nedolžne deklice, deržite se zvesto skrbnih spovednikov, poslušajte jih in prejimate z veseljem angeljski Kruh, da ne omagate v vojski za čednost in zveličanje! O blagor mladim, kateri ohranijo lilijo nedolžnosti! Blagor tudi tistim, kateri so se umili v kervi Jagnjetovi in mu nadalje zvesti ostanejo do konca!

V slovo.

Rumeni že listje. Mre poletje.
Iz krajev rodni ptic se truma loči.
Hladilna rosa zemljo trudno moči;
A siplje v grob se zadnje bujno cvetje.

Rosi okó. Slovesa ura bije.
Ferl kot piš beseda tužno žalna:
Rokó podaj! Osoda tu ni stalna!
Adijo, dragi! Serce žal mi krije.

Nikar solzá! Saj vez nas terdna spaja.
Čez čas in kraj nas vzvišena obdaja:
Iz vere svete nade kal nam klije.

Še en pozdrav! Potem pa z Bogom hodi!
Edin nam bil je duh. Ljubav te vodi!
Kedaj nam v raju snidbe dan posije.

Tominski.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Od nekod. Mesec oktober in pa sv. Oče Leon XIII sta v tesni zvezi. Sveti Oče priporočajo češčenje Matere Božje, priporočajo zlasti molitev rožnega venca. Sv. Oče priporočajo katoliško gibanje in življenje. To življenje se po katoliških shodih poživlja. Toraj so tudi katoliški shodi nekako v zvezi s sv. Očetom; tako so tudi v zvezi s sv. Očetom resolucije sklenjene na I. kat. shodu. Kako pa je s temi resolucijami? Ali so že stopile v življenje? Priporočujmo Mariji ta mesec te resolucije I. kat. shoda, naj bi Ona usmiljenega Jezusa prosila, da bi On pomnožil našo navdušenost, nam dal stanovitnost v boju, — da bi še v tem letu vsaj nekoliko resolucij se vresničilo! Priporočimo Mariji neko silno važno reč prav goreče, da bi ona zmago odločila!

Z Dunaja. (Dokler molitev ne odneha, tudi milost Božja ne poneha) Ora et labora! Moli in delaj! Takó se glasi star pregovor; z Bogom prični dan, katerega si po božjem dopuščeni doživel, z Bogom ga tudi skleni. Zahvali se mu za prejete dobrôte in priporoči se njegovemu vsegamogočnemu varstvu. Kajti vedno in povsodi potreben si njegove brambe, v njegovi roki si; v njegovi roki je tudi tvoje zdravje in tvoje življenje. Ne sramuj se nikdar moliti in povzdigati duhá k Bogu, ker se tudi ne sramuješ od njega prejemati dobrôte. Človek, ki moli, ni še zgubljen, in če pade, ne ubupa, pa naj se mu še takó hudó godí, ker dobro vé, da kjer je sila največja, tam je tudi božja pomoč najbližji. Vsaka, še takó kratka molitev pridobi ti novih mi-

losti, katere moreš ali zase oberniti, ali nakloniti jih svojim bližnjim, oziroma ubogim dušam v vica; če pa si hudo zašel, ti utegne pomagati k spreobrnjenju. Naj popišem dogodbo, ki nam kaj jasno kaže veliki vspeh molitve.

Premožen kmet imel je zelo nadarjenega, pridnega sina. Radi lepega vedenja in pridnosti bil je ponos in veselje svojih starišev, ki so vse storili, da vzgoje iz njega poštenega človeka, kteremu bi kedaj mogli z mirno vestjo prepustiti svojo lepo domačijo. Skoro vsak dan je šel z očetom ali pa z materjo v cerkev, domá je pridno delal, zvečer in ob nedeljah čital je spodbudne knjige. Opominjevanja starišev je vestno spolnoval, ob kratkem, bil je vzgled vsem vaškim mladeničem. Že je bil dostojno olikan in dopolnil osemnajsto leto, ko mu je mladostni njegov prijatelj, ki je študiral v bližnjem mestu, ter prišel na počitnice, prinesel nekaj nekerščanskih, protiverških knjig. Ker stariši niso imeli časa nadzorovati, kaj čita, vtopil se je kmalu v slabe, iz francoščine povzete romane; delo in poštene knjige pa so mu kmalo omerzele; sedel je po cele dni pod kozolcem in čital ter serkaval v sé pogubljeni dušni in telesni strup. Nekega dne pa je ukradel očetu nekaj tisočakov in jo — meni nič tebi nič — potegnil po svetu. (Podobno je storil že marsikteri muhast deček, ko je začel romane čitati, v veliko skerb staršem in domačim!) Potekel je celi mesec in zvedelo se ni o njem ničesar. Čez šest tednov pa je prišel žalujočim starišem list, v katerem jih prosi, naj se ne brigajo zanj in naj ga ne iščejo, da se mu godí prav dobro in da je samó zato šel od doma, da se bolje izобрази in spozná bolje svet in ljudi. In takó se je izgubil o njem vsak sled. Toda kmalu, kakor je po mnogih letih pripovedoval na svoji smertni postelji, zmanjkalo mu je denarja. Ni imel niti toliko več, da bi mogel domú, prosjčiti po poti pa se je sramoval.

Ostal je tedaj v tujini in stopil v službo pri nekem trgovcu; toda ko je le-tá opazil, da je mladeneč nepošten in tat, odpravil ga je takoj in spričenec zopet ni vedel, kaj naj počne. Da bi žalostno svoje stanje v pismu razodel starišem, to se je sramoval in manjkalo mu je poguma. Šel je tedaj dalje in se ponudil v službi pri nekem graščaku. Ker je temu ugajalo njegovo govorjenje in olikano vedenje, sprejel ga je za knjigovodjo in nadzornika delavcev. Ko pa je graščak čez nekaj dni pregledaval blagajno, zapazil je, da manjka več denarja. Toda delal se je kakor bi ne bil ničesar opazil in položil v blagajno, potem ko je vse natančno preštel, zvezčič bankovcev z nekterimi skrivnimi znamenji zaznamovanih. Čez nekaj dni pogledal je zopet v predál in v svoje sterme opazil je, da manjka nekaj stotakov. Takoj je mladega človeka poklical k sebi, ga zaslišal, in dal preiskati sobo, v kateri je bival. In glej, našli so pod podlogo njegove suknje pogrešane stotake. Ker so dobili še ves denar pri njem, ni ga gospodar naznanil sodniji, ne hoteč mu skaziti vse njegove prihodnosti, pač pa ga je vpričo hlapcev z resnimi besedami odpravil iz službe.

In takó se je klatil mladeneč „od nemila do nedraga,“ kakor pravi hervaški pregovor, še skozi tri leta, dolgo ni vsterpel nikjer. Delo mu je merzelo. In tedaj se je zatekel v gozde, plenil s počernjenim obrazom popotnike, grozeč jim. Okoličani so se sicer trudili ustaviti to grozno početje, pa brez vspeha,

kajti ne samó, da se je prikazal zdaj tu, zdaj tam, temveč imel je tudi ljudi, ki so mu iz strahu dajali prenočišče po samotnih kočah ter pomagali skrivati mu njegov plen. Takó je ropal mnogo let. Vender vedno in vedno mučila ga je misel, kako bridkost je napravil svojim starišem s tem, da je pobegnil nenadoma od doma. Videl jih je v duhu pri njihovem težavnem delu, videl jih zaradi njega jokati. Spominjal se je, kakó je zvečer pobožno skupaj z njimi molil. Kolikokrat ga je dobra njegova mati priporočevala varstvu nebeškega Očeta. Dostikrat, kedar se je takó spominjal svojih mladostnih dnij, pričel je zdihovati, jokati in — moliti. Včasih stopil je tudi mimogredé v kako cerkev, bil nekaj časa pri sv. maši in tudi včasih ondi kaj molil, kakor je molil svoje dni doma, zlasti sv. rožni venec. Nihče, ko bi ga bil videl takó moliti, bi ne bil mislil, da je to jeden najnevarnejših tatov in roparjev.

Takó je prišel tudi neko jutro, ko je bilo še precej tema, v neko cerkev, pokleknil pred oltar Žalostne Matere Božje in opravljal enako pobožnost. Ko takó klečf, prideta tudi dva otroka, ki s sklenjenimi rokami pobožno klečeč goreče molita. Pogled nedolžnih otrok pred podobo presvete Marije Device presunil je tudi njegovo sicer kamenito in zakerknjeno serce prav globoko. Spominjal se je svojih zlatih detinskih lét, svojih starišev, sorodnikov, prijateljev. Rad bi postal deležen sreče nedolžnih otrok, vzame iz žepa rožni venec, ki ga je še vedno seboj nosil, in globoko ganjen moli. In pri tej priliki posije žarek milosti Božje v nesrečno njegovo sercé. Popolnoma potert, skesan in predruhačen zapusti hišo božjo s terdnim sklepom spremeniti svoje življenje in poverniti se zopet na svoj dom. Stopi na ladijo in v štirih dneh je bil domá. Našel je pa samó še očeta pri življenju, mater je bilo vedno žalovanje po njem spravilo v prezgodnji grob. Vedno ga je nekoliko tolažilo, da noben človek nič ne vé o njegovem dosedanjem življenju; vsi so mislili, da je že davno bil kje ponesrečil ali pa se je bil popolnoma zgubil v ptujih krajih. Z novim pogumom poprime se tedaj zopet poštenega dela, dela pokoro in v kratkem bil je vzgled poštenega kmetovalca, sploh izmed najbolj čislanih móž v vasi. Skušal je skrivaj zadostovati za svoje pregrehe, podpiral je reveže in siromake, ter po raznih potih iskal popraviti, kar je hudega počenjal v svojih mladih letih daleč proč od svoje domačije. Na smertni postelji si je olajšal svojo serčno kesanje tudi s tem, da je svojima prijateljema in sosedoma razodel, kar je počenjal v svojih mladih letih na tujem in ves skesan, z Bogom spravljen, je v terdnem zaupanju v Božjo milost sklenil svoje življenje ter zapustil nauk:

Da Gospod te reši mili,
Móli grešnik, móli v sili!

Janez Repič.

Iz Bosne, 11. oktobra. (Hajduci in mir. Zidanje. Siroti dečki.) Tu je vse mirno, obsedno stanje je precej ponehalo. Hajduci — ustaški agentje, so izginiti; ipak nikoga niso ulovili, če prav jih je 1000 orožnikov zasledovalo, če prav je bilo na vodjevo glavo obljubljenih 2000, na vsacega tovarša njegovega pa po 1000 kron.

Ko sem Vam o tej reči potožil in je Zg. Danica o tem nekoliko tehtnega donesla, kmalo se je zboljšalo. Pravijo, da se za mnoge reči prenova i premena

v Bosni že tiho pripravlja. Bog se usmili in podeli, da bi bolje došlo in se vravnalo! —

Dotirali smo, da se je sedaj VI. in poslednja peč opeke za novo cerkev sv. Jožefa vložila, toda zmanjkalo je derv, nimamo s čim jih kupiti in opeko poslednjo opečti; zmanjkalo je tudi za izplačanje opekarskih delavcev 200 gld., ker so oni opeko zveršili in delavci morajo plačani biti, zaslužena plača ne sme se zadrževati, sem bil zbog tega v silni stiski in težavah, iskal sem v mestu na posojilo in dobil, da je opekar plačan; Marija Devica in sv. Jožef pomagajte!

Opeke je 100.000 gotove za zidove, 13.000 za streho, 1000 žlebnikov in 16.000 za tlak, v vrednosti 2036 gld., za 200 gld. je desk, koje se bodo za odre pri cerkvi zopet vpotrebile, peč je vredna 100 gld., v peči je pa še vložene 31.000 opeke, da se speče; škoda bo pa velika, ako dervá ne bomo mogli kupiti sedaj, dokler je še lepo vreme; ako pa prej dojde zima, se surova opeka skazi. Z veliko revščino in težavami smo za velepotrebno cerkev snovi skupaj spravljali, mnogo smo pripravili za stavbo nove dostojne hiše Božje; apna je tri velike jame ugašenega in plačanega, kamenje se že lomi; toda pri zveršetku opekarne došli smo v silno stisko, ker nam je zmanjkalo za 60 met. derv in poslednje peči, opeke, plače za opekne delavce, plačani so, ali kmalo smo dolžni dolg — posojilo poverniti.

Sirotnih dečkov imam 20 na ponudbo, silno in s solzami v očeh prosijo sprejema v vtočišča. Šel bom v Marijo-Zvezdo, ko v. č. opat dojdejo iz Rima, da tje nekoliko dečkov oddam, ako je še kaj prostora; nekaj jih bomo pa tu prihranili in pripravljali za nadaljno izgojo in učenje, ter jih po redu oddajali v deški vstav Marije Zvezde, dokler se tu popolno ne vravná in spopolni.

Trapisti tu še ne morejo začeti, dokler se novi samostan in deška kmetijska šola v Dalmaciji ne dogotovi, ker morajo, kolikor jim je mogoče, tje dati, da se tam vse doverši; zatoraj smo tu še sami sebi prepuščeni; storili bomo in pripravili, kolikor bo največ mogoče.

O koliko priložnosti in silnih potreb je tu in naokolo, neizrečeno mnogo in veliko bi se dalo dobrega storiti za kerščansko-katoliško stvar in v blagor ubogega naroda, ako bi pomočki bili. Priporočam zaupljivo sirotne dečke naše naprave in delovanja in sebe v „memento.“

Iz Nazareta po zanesljivem viru ima „Solnograški cerkveni list“ prav zanimivo dogodbo. V severnem zahodu od Nazareta pri Aki (St. Jean d' Acre), 10 milj od Nazareta, je vas Damoun s samimi muslimani. Oudi je bil neki otrok prav hudo bolan, brez kacega upanja, da bi se še ozdravil. Musulmanska mati je skoro obupala, ko je videla otroka umirati. V svoji neizmérni bridkosti se pa spomni, da v Nazaretu je svetišče kerščanske Device. Z vso priserčnostjo začne k nji moliti za ozdravljenje svojega otroka in otrok je bil kar v trenutku in nepričakovano zdrav. Cela vas je nad tem stermela in se čudila. In glej! Prebivavci so sklenili vsled tega, da hočejo skupno na božjo pot iti v Na-

zaret. 12. julija tega leta so Betlehemci med stermentjem neprevidoma zagledali karavano 150 turkov, ki so korakali v mesto in se razporedili pred samostanom oo. frančiškanov. Može so strelali s puškami, žene in otroci pa so prepevali s sladkim veseljem. Eden patrov pride prašat čudne goste, kaj da želé? Povedali so, kaj jih je sem napotilo in prosili, da naj jih pusté v podzemeljsko svetišče, kjer je podoba Božje Matere. Nesli so v zmagoslavji ozdravljenega otroka v duplino (kapelo Marijinega oznanjenja); frančiškan jim je odgernil zagernjeno podobo. Mati ozdravljenega otroka je nato Mariji darovala cvetlični venec, svečo in kadila in pater je evangelijske bukve položil otroku na glavo in bral je z močnim glasom evangelijske sv. Janeza ter je poslednjič blagoslovil otroka in množico. Silno ginjani so bili muslimani in brezštevilmokrat so patru roke poljubili.

Frančiškani so slednjič te uboge ljudi podobno pogostili, predno so odrinili. Čuditi se utegne kdo, kako da je Bog tem muslimanskim nevernikom po Mariji storil to posebno milost. Toda ako se pomisli, kako silo fanatični so mohamedani proti kerščanski veri in resnici, ni čudo, da Bog s tacimi pomočki meči njih serca in jih pripravlja, da bodo o svojem času pristopili v sveto katoliško Cerkev. Sej je tudi Zveličar sam uslišal Kananejko, ki je s silnim zaupanjem pomoči prosila.

Razgled po svetu.

Dunaj. Taafe, ministerski predsednik, kar zdaj povsod šumi, je o novem zasedanji zbornici izročil predlog, za nekoliko predrugačenje volitve v državni zbor. Sedanji red sicer ostane, pravico volitve pa ohranijo, kakor sledi: Volilno pravico imajo dobiti, kateri so bili v vojski in nosijo vojno medalijo ali so sicer obsluženi podčastniki; dalje vsi moški, ki so zmožni čitanja in so o pravem času in postavno zadostili svoji dolžnosti oziroma na klic k vojaštvu.

Pravico voliti tedaj bi imel po nasvetvani postavi, kdor plačuje neposrednji davek, kolikor koli; in kdor nič davka ne plačuje, bi smel tudi voliti, če le zna brati in pisati, pa tudi to ni potrebno, ako je pred letom 1869 v šolo hodil, ali če ima vojno medalijo, ali podčastno spričalo. Zdaj ugibljejo, kaj je Taafe s tem nasvetom mislil, in kakošni bi bili nasledki, ako se to doseže.

Česko. Mladočeh Anton Veselj je od izjemne sodnije zarad razžaljenja cesarja in motenja javnega miru obsojen na 10 mesev ječe z enim postom na mesec. Čakajo ga pa menda še 3 druge tožbe. Šteje se menda k tistim mladim ljudem, ki mislijo, da so modri, ker poslušajo prekanjene starejše dihurje, ki znajo prebrisano kričati drugim na ušesa, sami se pa lisiče varovati zanj in ječe.

Mladolaško. Kako znajo liberalci gospodariti na Italijanskem, se kaže neprenehoma. Može, ki so v italijanski banki za milijone goljufali, so bili v zadevni pravdi za nekrive spoznani. To sramotno početje je glavarja italijanskega pravosodništva tako peklo, da se je službi odpovedal. Njegovo ime je Santa Maria. Veliki prokurator, senator Bertoli, je zoper razsodbo oporeko vložil. Dva visoka vradnika, ki se je pokazalo, da sta v goljufiji prav globoko zapredena, sta bila namesto kazni v milosti penzionirana. — Da bi vedno prevotljeno vrečo državne blagajne pokerpali hočejo pri vojaških porcijončkih kaj prihraniti. Kdaj bodo framasoni spoznali kako so zavozili?!

Katoliška hierarhija. Jasen pregled o delovanju Leona XIII v razširjenju katoliške hierarhije podaja nam vatikanski državni koledar „La Gerarchia cattolica.“

Leon XIII vstanovili so en nov patrijarhat, 27 novih nadškofij, 77 novih škofij, jedno apostolsko delegacijo, 47 apostolskih vikarijatov in 18 apostolskih prefektur. V vsem skupaj tedaj 177 višjepastirskih mest. Ako pomislimo, da so se nekatera samó v dostojanstvu povišala, takó n. pr., da so iz nekaterih škofij postale nadškofije, iz prefektur vikarijati, tedaj ostane vendar še lepo število 147 novih apostolskih mest. V deželah, kjer biva več katoličanov in katerih vravnava je dotičnih vlad priznana, je v vsem skupaj vstanovljenih 90 novih škofij in sicer 19 v Evropi, 25 v Aziji, 2 v Afriki, 36 v Ameriki in 8 v Avstraliji. V Evropi dobile so Škotska, Rumunija in Bosna zopet katoliško hierarhijo. Precej novih škofovskih stolic je vstanovljenih na Angleškem; posamezne pa tudi v drugih deželah. V Aziji je samo v sprednji Indiji dvajset novovstanovljenih, ki so seveda po večem vse na angleškem ozemlju. Vzhodnje-indijski patrijarhat pa je povzdignjena stara portugalska nadškofija God. Izven tega dobila je tudi Japonska enega nadškofa in tri škofove. V Afriki vstanovljena je zopet prastara nadškofija kartaška in jedna pa na sečelskih otocih, ki so v angleški posesti. V Avstraliji je vseh osem vstanovitev v angleškem ozemlju. Tudi angleška posestva v Ameriki so dobila osem novih škofij; Zedinjene države njih 19, in Mehika sedem novih nadškofij in škofij. Polovica novovstanovljenih škofij nastala je tedaj na angleškem ozemlju. Apostolske vikare poslali so Leon XIII v Kodanj in v Kristijanijo, kakor tudi v vzhodno Švico (Rhaetia) in dva v evropsko Turčijo (Tracijo in Macedonijo). Azija je dobila 16 vikarijev oziroma prefektov in sicer Kina 10, Mongolija dva, Indija 3 in pamijska visoka planota (Kafiristan) enega. V Ameriko jih je šlo osem, v Avstralijo pa 4. Največ pa je storila rimska Stolica za srednjo Afriko. Leon XIII niso postavili zanjo nič manj kot 16 vikarijev in prefektov: 4 za Kongo državo, druge zopet za ozemlje krog Tanganjika jezera, Viktorija-Nyanze, za Saharo itd., tudi na nemške naselbine Kamerun, Togo in Dar-es-Salaam niso pozabili.

Framasoni naj se nikar ne veselijo in ne delajo si upanja, da bi sv. vero zaterli, zakaj če bolj rijejo, lažejo, obrekujejo Cerkev, duhovstvo in poštene vernike, bolj se razširja kraljestvo Božje po zemlji. Hvala Bogú! Gorje pa njim, kateri so pod zastavo satanovo!

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec vinotok (oktober)

a) Glavni namen:

Cerkev v Belgiji in Holandu.

b) Posebni nameni.

26 **S. Evarist.** Ponizanje Kristusovih sovražnikov. Šolsko prašanje. Vsestransko podpiranje katoliških časnikov. Pripravnice za dobre katoliške učitelje.

27 **S. Frumencij.** Indija. Veliko pomanjkanje cerkva in mnogih krajev. Misijon hudo odiskan v Ugandi. Mnogi pijanci.

28 **Ss. Simon in Juda.** Mašniki in obhajanci. Katol. pisatelji in vredniki. Edinost med vodniki katoliškega ljudstva.

29 **Praznik sv. Marijine čistosti.** Milost popolne stanu primerne čistosti, imenito za mladino.

30 **S. Alfons Rodriges.** Redovski novinci. Skerb za pravo katoliško družinsko življenje. Marijanske kupčijske kongregacije.

31 **S. Volbenk.** Varstvo srednjega in kmetijskega stanu, ki mu hude nevarnosti žugajo. Vse poslane in ne se uslišane prošnje. V oktobru umerli družbeniki molitvenega apostoljstva in Jezusove bratovščine, ali ki bodo umerli v mescu novembru.

I. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad. in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Človek, ki je z zanikarnim življenjem zabredel z družino vred v veliko revščino in stiske, za pomoč v dušnih in telesnih bridkostih po usmiljenji S. Družine. — Za dober svet v neki zadregi na priprošnjo M. D. dobrega sveta. — Neka volitev, da bi se dobro izšla. — Nesrečen, nepopoljšljiv, pijanosti vdan človek za spreobrnjenje.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Za duhovnijo Dobrovo pri Ljubljani je prezentiran č. g. Anton Lovšin, župnik na Homcu. Sv. Jošt nad Polhovim gradcem dobí č. g. Gustav Šifer, admin. v Naklem; novovstanovljeno župnijo na Planini pri Vip. pa č. g. Jan. Mikš, ekspozit na Razdertem; in č. g. Jan. Sternad na Knežak.

Ljubljana. (Nov slovenski časnik v Ameriki.) Une dni mi je rekel nekdo iz služabnega, tedaj iz delavskega stanu, da iz Amerike Slovenci kar sujejo domú na Kranjsko. Ob enem pa mi je prišel v roko tudi nov slovenski časnik iz Amerike in mislil sem si: kdo bo pa bral slovenske časnike v Ameriki, ako Slovenci kar na kupe domú sujejo? Še predno sem prečital list, ki se hoče potegnati za delavski stan, kakor noben drugi slovenski list ne, mi je prišla v misel preslavna enciklika Leona XIII o delavcih in delavskem stanu in reklo mi je nekaj: ako si ta novi časnik vzame za podlago omenjeno encliko, potem smo na terdnem z njim in snemo se kaj dobrega nadjati od tega „slovenskega glasa“ v novem

Jorku. — Kaj tedaj obeta „Glas Naroda?“ Zastopati, zagovarjati in braniti hoče „stan, od katerega ves svet živi, delavski stan, — po pravi poti voditi rojake delavce v Ameriki in tudi kaj koristnega pisati za brate soterpine v stari domovini.“ Dalje pravi: „Sveta nam bode vera katoliška, ne bomo se je dotikali, temveč branili bomo to dragoceno svetinjo, katero smo podedovali od naših mater. Odločni stali bomo na narodni podlagi... svarili bomo drage rojake, da ne bodo šli slepo v boj, ako jih bodo hoteli nahujskati brezbožni in delaboječi anarhisti. List, socialno političen, ne bode nikedar nasprotno veriti katoliški, niti narodnosti naši — Ako bo „Glas Naroda“ mož beseda, smemo zadovoljni biti in pokazalo se bode nadalje. Podpisani so založniki: Ant. Logar, Jos. Rems, Fran Sakser. Nekdo, ki jih boja osebno pozná, pravi, da so Novomeščani. Ako bodete Vi z Bogom, kakor ohetate, bo tudi Bog z Vami in z vašim listom.

Ljubljana. Prevzvišeni gospod knez in škof so se 17. t. m. povernili z birmovanja po Notranjskem. — V Slavini je 10. t. m. gosp. okrajni glavar markiz Gozani v navzočnosti prevzviš. gospoda kneza škofa vel. čast. gosp. župniku Jan. Sajovicu pripel zlati križec za zasluge.

Ljutomerskih gorc velik del je strašno oklestila toča 10. t. m. Bog še usmili!

Kolera le še pobira ljudi, zlasti v Galiciji in na Ogerskem.

Rožni venec v mesecu oktobru z veliko vnmemo molijo po ljubljanskih cerkvah. Šenklaška je vsak večer napolnjena.

Iz vseučilišč. Rektorjem vseučilišča v Gradcu izvoljen je bil za l. 1892/3 profesor bogoslovja dr. Marcelin Schlager, dekanom bogoslovne fakultete pa prof. Scherer. — Dekan bogoslovne fakultete dunajskega vseučilišča pa bode letos profesor Martin Bauer.

Z Dunaja. Veseli smo, da je policija zasačila anarhiste (rudečkarske prekucuhe). Kdo vé, ktere izmed nas bi bila razstrelska moč na drugi svet poglala! To so zgoli sadovi novega časa, „svobode, liberalstva, prekanjenosti, lučnjaštva.“ O tempora! (Lepa hvala pro praeteritis, praesentibus et futuris! Drugo zadevo na drugem mestu. Vr.)

Dunajska „Danica.“ Naših verlih višješolcev neko število na Dunaju vstanovlja višješolsko društvo z imenom „Danica.“ Voha se pa v tem nekaj slovensko-katoliškega in zelenec je začel pihati — celo v nekem slovenskem listu zoper naše verle podjetnike, kateri pa naj se nikar ne dajo plašiti, ker odločnim katoličanom se je zmiraj tako godilo; vender dobra reč bode poslednjič zmagala, kakor vselej, tudi zdaj!

Mohorjeve knjige za leto 1894. Blezo ni skoro na svetu toliko slovstvenega blaga za tako majhno ceno, kakor vsakoletne bukve drube sv. Mohorja. Za ubogi forint naročniku dojdejo za l. 1894 naslednje knjige: 1. Slomškov Življenje srečen pot; 2. Koledar za l. 1894; 3. Lampetovo: Opisovanje Svete dežele, s slikami; 4. Na krivih potih — Povest; 5. Kitajci in Japonci; 6. Naše škodljive rastline — opisal profesor Celenšek.

Za novo in staro leto in za oboje: 1. Resolucije shoda. Praktična meditacija za obleteico I. katol. shoda. (Znatno spremenjen ponatis iz „Slovenca.“) — Ta majčkana knjižica (36 str.) veliko obsega na malem prostoru, vsak verni Slovenec naj bi jo večkrat čital.

2. Povesti slovenskemu ljudstvu. Zbral in vredil Andrej Kalan. (Ponatis iz „Domo-ljuba“ 1893.) Cena 20 kr. — Take knjižice so zdrava žabala, koristne pri vsaki hiši. Varite se pa kužnega branja in zapeljivih knjižur pri hiši!

3. Slovenski liberalci in loža (frajmavrarstvo). Studija Slovenskih razmér. (Ponatis iz „Slovenca“ 1893.) — Ta knjižica je potrebna pri hiši, da se domači vedó ogibati skritih in očitnih sovražnikov prave vere in sv. Cerkve; v 20 oddelkih ima ravno toliko glavnih naukov. Kdor hoče vedeti, kateri so pravi, kateri pa lažnjivi prijatelji našega ljudstva, naj bere to knjižico in našel bo pravo pot.

O priliki 18 oktobra

doživel sem toliko priljudnosti, prijateljstva in dobrotne ljubezni, da ne morem vsakemu posebej zahvale naznanjevati; naj smem torej skupno vsim naj globokeje iz serca izreči prav živo in globoko zaivalo in povračilno voščilo: Bog plačuj vsem, več kot jaz morem želeti, s časnimi in večnimi dobrotami vse, kar so dobrega čestitali in storili meni in našim potrebnim dijakom! Oziroma na poslednje naj še pristavim:

Angelj šteje krone zale,
Šteje vse šestice male,
Ki jih daješ za dijake,
In za druge siromake:
Vsaki belič, vsaki zlat
Bog Ti verni tisučkrat!

Vr.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Č. g. župnik Greg. Velkaverh 5 gld. — Zvest prijatelj 2 gld. — Č. g. kat. J. Smrekar 1 gld. — C. g. kapl. Jan. N. Oblak 8 kron. — Dobrotnica F. 50 kr. — Dobrotnica H. 1 gld. — J. S. 5 gld. — V. č. g. župnik Jož. Kerčon 3 gld. — Č. g. župnik Anton Jamnik 5 gld. — Čast. g. župnik Martin Derčar 10 gld. — V. č. g. župnik Mat. Preželj 10 gld. — V. č. P. B. Vovk 2 gld. — Č. g. M. S. 5 gld. — Pri konferenci v Vipavi „zbirka za zobe, ki radi drobé“ 13 gld. po č. g. Demšarji. — Preč. g. dekan Tom. Kajdiž 5 gld. — Č. g. župnik Blaž Petrič 3 gld. — V. č. g. župnik Mat. Tavčar 20 gld. — Jož. Rozman 1 gld. — Č. g. kapl. Peter Bohinjec 5 gld. — Č. g. župnik Jan. Tavčar 5 gld. — „Za pridne dijake“ 5 gld. — V. č. g. prof. J. Gnezda 5 gld. — Č. g. A. 1 gld. 50 kr. — Novakovi 2 gld. — Preč. gosp. kan. dr. M. L. 10 gld.

Za sv. Detinstvo: Marija Vidmar 1 gld. — Neimen. 65 kr. — Č. g. kapl. Jan. N. Oblak 1 gld. 60 kr. — Č. g. župnik Jan. Tavčar 5 gld.

Za Marijanišče: V. č. g. župnik Mat. Preželj 3 gld. ⁷
Za afrikanse misijone: Č. g. župnik Blaž Petrič 1 gld.

Za brat. za duše v vicah: Iz Velesovega 50 kr.

Za brat. S. R. Telesa: Č. g. kapl. Jan. Nep. Oblak 1 gld.

Za misijone med razkolniki: Č. g. kapl. Fr. Birk 10 gld.